

στε και απ' αυτής της απόψεως ή διδασκαλία του Πνευματισμού δεν παρουσιάζει νέον τι αλλά τα παλαιά καινώς διεξέρχεται και τα ράκη ζητεί να συρράψη δια τῶν σεσηπτότων νημάτων της αλόγου και παραλόγου λογικῆς του.

ΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Διάμεσον ἢ Μέντιουμ καλεῖται πᾶν πρόσωπον ὑψιστάμενον ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος εἰς μικρὸν ἢ μέγαν βαθμὸν. "Ὅσα εἶναι τὰ εἶδη τῶν πνευμ. φαινομένων τόσων εἰδῶν και Μέντιουμ ἔχομεν. Τὰ Μέντιουμ κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν εἶναι εἰς φυσιολογικὴν κατάστασιν, ἀλλ' εἶναι παθολογικὰ Μουσεῖα. Ὁ Lombroso ὁ τόσον ἐνθερμος τοῦ Πνευματισμοῦ θιασώτης ἰδοῦ πῶς περιγράφει τὴν **Ψυδασπείαν** ἣτις ὑπῆρξε Μέντιουμ παγκοσμίως γνωστὸν διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς του ἰκανότητας εἰς τὸν Πνευματισμὸν. Αὐτῆ, λέγει, ἦτο ὑστερική, ἠσθάνετο συχνὰ παροξυσμούς, ψευδαισθησεις, ἐλησμονεῖ τὸ πᾶν, ὑψίστατο σύγχυσις προσώπων και πραγμάτων, ἠσθάνετο σπασμούς, ὑστερικὴν πολυθυψίαν ἔξαφνα ἐκραυγάζεν ὡς γυνὴ γεννώσα, συχνὰ ὑψίστατο παραληρήματα, φοταφοβίαν κ.λ.π. Ἡ ταλαίπωρος! Γύναιον ἀξιολύπητον, και ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ παθολογικὸν της Μουσεῖον χιλιάδες πνευματιστῶν και ἑκάστην ἀνέμενον θεοπνεύστους

ὁδηγίας, λύσεις ἀποριῶν, ἔνα κανόνισον τὴν ζοὴν των κλπ. Ὑψλὸς τυφλὸν ὁδηγῶν... Και ἀκριθῶς μετὰ τὰς πνευματιστικὰς συνεδριάς ὑψίστατο ὄλας τὰς ἀνωτέρω κρίσεις. Δὲν ἦτο εἰς θέσιν οὔτε νὰ φάγη οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ οὔτε νὰ κινήθῃ ὡς παράλυτος παρεδίδετο εἰς νάρκην! Και συνεχίζων ὁ ἴδιος ὁ Lombroso γράφει ὅτι ὄλα τὰ Μέντιουμ δὲν εὐρίσκονται φυσιολογικῶς ὑγιᾶ. Τὰ πλεῖστα ἔχουσι προδιάθεσιν παραφροσύνης. "Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἠθικὴν τὰ Μέντιουμ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι **λάγνοι και διαφθορεῖς**, ἀγαποῦν τὸν ἐλεύθερον γάμον και διδάσκουν ἀνηθίκους και ἀνατρεπτικὰς θεωρίας! Οἱ κίνδυνοι οὗς ὑψίστανται τὰ Μέντιουμ κατ' αὐτοὺς τοὺς Πνευματιστὰς ἀπὸ τὰ ἐμφανιζόμενα κακὰ πνεύματα εἶναι μέγιστοι! Λόγω τῆς συχνῆς ἐπικοινωνίας καλλίσταται δαιμονόπληκτοι, ὡς μικρὰ παιδία ὑποχείριοι. Κατὰ γενικὸν ὄλεον κανόνα ὁδηγοῦν και ὁδηγοῦνται τὰ Μέντιουμ και ἐν γένει ὁ Πνευματισμὸς εἰς τὸ **ἔγκλημα και τὴν παραφροσύνην**. Και κατὰ θεωρίαν και ἐν τῇ πράξει ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοὺς ἐξευτελιζέται και ἐξομοιοῦται πρὸς τὰ κτήνη. Και ἂν τις εἶναι ἠθικὸς καλλίσταται ἀνήθικος. Οἱ συγχοὶ τούτου θαμῶνες ἀπέθανον παράφρονες ἢ νευροπαθεῖς.

Ἄρχιμ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

Οἱ ἀξιωματιμὸνευτοι οὔτοι λόγοι τῆς Ρουθ καταλογίζονται ἐκ τοῦ ὕψους και τῆς ἀπλότητος ἔστω και ἐπ' ὀλίγον ἐὰν παραφρασθῶσι, διὰ τοῦτο παραθέτομεν αὐτοὺς σχεδόν, ὡς ἔχουσι. Καὶ λοιπὸν ἀποκρινομένη ἡ Ρουθ πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς λέγει: «Μὴ ὦ μήτερ, μὴ ὦ μήτερ, μὴ ἐπιμείνης νὰ σὲ ἐγκαταλίπω ἢ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου και νὰ μὴ σὲ ἀκολουθήσω. Ἄγνοεῖς, λοιπόν, ὦ μήτερ, ὄλην τὴν φιλοστοργίαν και τὸν σεβασμὸν, ὄλην τὴν πρὸς σὲ στοργικὴν ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας μου. Διὰ τοῦτο μετ' ὄρκου σὲ βεβαίῳ, ὅτι ὅπου και ἂν πορευθῆς, ἐκεῖ θὰ πορευθῶ και ἐγὼ ὅπου σὺ ἐὰν ἐγκατασταθῆς ἐκεῖ θὰ ἐγκατασταθῶ και ἐγὼ ὁ λαὸς σου θὰ εἶναι λαὸς μου και ὁ Θεὸς σου θὰ εἶναι Θεὸς μου. Και ὅπου ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, ἐκεῖ θὰ ἀποθάνω και ἐγὼ και ἐκεῖ θὰ ταφῶ. «Τάδε ποιήσαι μοι Κύριος και τάδε προσθεῖη». Σοὶ ὀμνύω περὶ τούτου εἰς τὸν Κύριον και Θεόν σου. ὁ ὁποῖος τοῦ λοιποῦ Θεὸς μου, ὅτι μόνον ὁ θάνατος «διαστελεῖ ἀνὰ μέσον σου και ἐμοῦ», ὁ θάνατος θὰ με ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης σου, και ἀπὸ τῆς ἀγάπης Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, Κυρίου δὲ και Θεοῦ μου.

Οἱ ἀνωτέρω θαυμάσιοι λόγοι τῆς Ρουθ, οἱ πράγματι ἀξιωματιμὸνευτοι διὰ τὸ ὕψος και

τὴν ἀπλότητα αὐτῶν, ἐθεωρήθησαν πάντοτε και θεωροῦνται, ὡς θεῖος τις, ἀπὸ Θεοῦ φωτισμός, ὡς θεῖα ἔμπνευσις. Ὁ Θεός, ὁ γνωρίζων τὰς βουλὰς και τοὺς διαλογισμοὺς ἐκάστου, ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῆς καρδίας τῆς Ρουθ, ἐγνώριζε τὴν σταθερὰν και ἀκλόνητον αὐτῆς ἀπόφασιν, και ἐντεῦθεν ἐφώτισε τὸν νοῦν αὐτῆς νὰ ἐκφρασθῇ μετὰ τοσαύτης σταθερότητος, ἀφοσιώσεως και συμπαθείας πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς «ὁ λαὸς σου λαὸς μου, και ὁ Θεὸς σου Θεὸς μου, και οὗ ἐὰν ἀποθάνῃς ἀποθανοῦμαι, κάκει ταφῆσομαι». Θαυμάσιοι ἀληθῶς και ἀξιωματιμὸνευτοι λόγοι! Και πότε λέγει ταῦτα ἡ Ρουθ; Ὅτε ἡ Ὀρφὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν λαὸν και εἰς τοὺς Θεοὺς αὐτῆς, ἡ δὲ Ρουθ προὔτιμησε νὰ μείνῃ μόνῃ, μετὰ τῆς πτωχῆς και ὀρφανῆς και ἐγκαταλελειμμένης Νωεμίν. Τῷ ὄντι οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ταῦτα ἦσαν φώτισις τοῦ Θεοῦ, τὸ πᾶν ἦτο ἔργον τῆς Θείας Προνοίας, ἡ ὁποία ὑπεβόηθει τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῆς Ρουθ.

Ὅλαι τότε αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο εὐνοϊκαί, ὥστε ἡ Ρουθ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς ἢ εὐημερία τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἀγάπη τῶν συγγενῶν και τῆς πατρίδος, ἢ προσήλωσις εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων αὐτῆς, ἢ πτωχεία και ἡ ὀρφανία τῆς Νωεμίν, ὁ φόβος νὰ μείνῃ ξένη εἰς ξένον τόπον και ἀπροστάτευτος, και τελευταῖον ἡ μέλλουσα τελεία ἐξάρτησις και ὑποταγὴ αὐτῆς εἰς τὴν πενθερὰν. Ταῦτα

πάντα ἦσαν αἰτίαι ἰσχυραὶ νὰ πείσωσι τὴν Ρουθ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Πατρίδα αὐτῆς. Καὶ ὁμως ἡ Ρουθ ἀπεφάσισε νὰ κατανικήσῃ ταῦτα πάντα καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν πενθερὰν αὐτῆς, ὅτε αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς δυστυχίαν, ὅτε «οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν». Ἴδου τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἀφοσιώσεως τῆς Ρουθ! Ἴδου τὸ ἄκρον μεγαλεῖον τῆς νέας γυναικός! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἀνταμείβων τὴν τελείαν αὐτῆς ἀφοσίωσιν, ἠνδόκησε κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος νὰ γίνῃ αὐτὴ πρόγονος τοῦ Μεσσίου καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς ὄνομα νὰ μνημονεύηται εἰς γενεὰς γενεῶν

Ἄλλ' ἄρα γε εὐρίσκει τις σήμερον εἰς τοὺς χριστιανοὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος τοσαύτην ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοσαύτην ἀφοσίωσιν εἰς τὸ πανάγιον αὐτοῦ θέλημα; Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀμφιβάλλομεν. Ἄλλως δὲ ἡ μὲν Ρουθ ἦτο ἀλλόφυλος καὶ ἀλλόθρησκος γυνή, καὶ πρὶν ἢ εἶτι γνωρίζει τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, αὐτὴ ἔδειξεν ἐγκάρδιον ἀφοσίωσιν, ἀφιερῶθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν λατείαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ὀρθόδοξος χριστιανός, μολονότι ἐκ γενετῆς ἐγεύσατο τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μολονότι ἐγένετο καὶ ὑπάρχει μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, καὶ ἀξιοῦται τῆς ἐξαγιαστικῆς χάριτος διὰ τῶν μυστηρίων καὶ ἔχει ἤδη εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίου βασιλείας καὶ μακαριότητος ἐν οὐρανοῖς· μολονότι ὁ σημερινὸς ὀρθόδοξος χριστιανὸς γνωρίζει καλῶς, ὅτι ἀνήκει «εἰς γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον» καὶ ὁμως οὔτε ζῆλον, οὔτε ἀφοσίωσιν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε ὑπακοὴν εἰς τὰς βουλάς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δεικνύει, οὔδὲ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τιμᾶ οὔδὲ σέβεται. Ἐντρέπεται μάλιστα ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν τοῦ σκότους εὐρισκόμενος, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ λατρεύει τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρὰ ἡμῶν. Καὶ ταῦτα διατί; Διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν κόσμον! Ἀλλὰ μὴ πλανᾶσαι, ἀγαπητέ ἀναγνώστα, Θεὸς οὐ μνηστρεῖται· ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει». (Γαλάτ. ΣΤ' 7). Καὶ ἤδη, ἀγαπητέ, ἀφ' οὔ, ὅ,τι σπείρωμεν, θὰ θερίσωμεν, ἕς σπείρωμεν τὸν σπῆρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἕς σπεί-

† Μητροπολίτου Καλαβρῶτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὅπου οἱ γονεῖς εἶναι οἱ φυτεῦντες ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν τέκνων αὐτῶν πίστιν Χριστοῦ καὶ συναίσθημα καὶ φρόνημα ἠθικῆς, ὅπου οἱ διδάσκαλοι εἶναι οἱ ποτίζοντες, οἱ δὲ κληρικοί πάντων τῶν ἀξιωματίων καὶ τῶν βαθμῶν εἶναι οἱ ἀμφοτέρων τούτων, τῶν γονέων καὶ διδασκάλων, πρῶτοι: συνεργάται συμβαθῆσι καὶ ὡς εκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἀξιάνοτες τὴν πίστιν καὶ τελειοποιῦντες τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐκεῖ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ὑγιῶς ἔχοντα φυσιολογικῶς θάλλουσι καὶ πλουσιῶς καὶ ἀφθόνως καρποφοροῦσιν, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐκεῖ πᾶσα γενεά, πᾶσα πάσης χριστιανικῆς, δηλαδὴ πάσης πεπολιτισμένης κοινωνίας νεολαία, ἀναδεικνύεται ἀξία τοῦ προσρισμοῦ αὐτῆς. Τὸ παιδίον, τὸ μεράκιον, ὃ ἐφηβὸς ἠμιάζει εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ πρὸς τὸ φυτὸν καὶ τὸ δένδρον. Ἐχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς φροντίδος καὶ τῆς περιθάλψεως καὶ τῶν τριῶν τούτων συντελεστῶν. Ἐνα μὴ διαστραφῇ ἢ εὐθύτης αὐτοῦ ἢ φυσικῆ, ἔνα μὴ σκώληξ διαφθορᾶς ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ σῶμά του, ἔνα μὴ ἠθικὸν μαρασμὸν καὶ ἠθικὴν σαπρίαν νοσήσῃ ἢ ψυχὴ του.

Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ὑπάρξῃσι γονεῖς, ὡς εἴρηται φυτεῦντες, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κληρικοὶ ποτίζοντες καὶ τὰς φρένας τῶν γονέων ἐν ἰσορροπία διατηροῦντες διὰ τακτικῆς φρενολογικῆς ἀπὸ οὐρανοῦ ἐμπνεύσεως θεραπείας, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κληρικοὶ ἔχοντες τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα. Ἀλλὰ καὶ διδάσκαλοι δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῃσι ποτίζοντες καὶ τοὺς χυμοὺς τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς ἐν ταῖς ἀγναῖς καὶ ἀπαλαῖς καρδίαις ἐνσταλάζοντες, ἐὰν παρὰ ἀξίων τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν κληρικῶν λαμβάνοντες δὲν ἀπαμειβῶνται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν πρὸς μετὰδουσιν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς ἀκραδάντου πίστεως καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀνδιουτελοῦς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ διδάσκαλος ἀξίος τῆς ἱερᾶς ταύτης προσηγορίας καὶ τῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ φωτοδότου καὶ καλλιεργητοῦ ψυχῶν, ἐὰν δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἐνεπνεύσθη, δὲν ἐφρονηματίσθη κατὰ τὴν παιδικήν, τὴν ἐφηβικὴν καὶ τὴν ἀνδρικὴν αὐτοῦ ἠλικίαν ὑπὸ κληρικῶν καὶ δὲν διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως, ἢ ὅποια ἐπίπνοια συμβαίνει ἀσφαλῶς καὶ ἀφθόνως ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ προσευχῇ, ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ τῆς θείας ἐν τῇ ναφί λατρείας καὶ ἐν τῇ μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ Θείᾳ Κοινωνίᾳ, τῇ συμβαινούσῃ ἐν τῇ μεταλήψει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

ρωμεν τὸν σπῆρον τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. τὸν σπῆρον τῶν ἐναρέτων πράξεων καὶ εὐεργεσιῶν, διὰ νὰ θερίσωμεν, καὶ νὰ ἐναποταμιεύσωμεν ἐν οὐρανοῖς τοὺς στάχυας τῆς θείας δόξης, τῆς αἰωνίου μακαριότητος καὶ ἀφθαρσίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν. (ἀκολουθεῖ).